

Dragan Popadić

FERIDA

Dobovao sam po volanu u ritmu popularne melodije, kad je auto iznenada počeo da kašljuca.

- Prokletstvo - viknuh i parkirah auto pored puta. Na sreću, na udaljenosti od jedno pola kilometra vidio sam kafanu. Kad sam ušao unutra, zapahnuo me miris lošeg duvana i rakije. Kafana je bila poluprazna. Za jednim stolom četvorica mladića igrali su karte, a za drugim su dvojica radnika nešto tiho razgovarali. Prišao mi je namršteni, neuredni gazda kafane, gurajući pred sobom poveći stomak i gledajući u mene malim, lukavim očima. Naručio sam večeru, malo sira, kajmaka i pršuta.

- Pokvario mi se auto. Imate li sobu da prenoćim? - upitao sam, trudeći se da sakrijem prezir prema čovjeku koga prvi put vidim.

- Baš sam namćor. Sve mi smeta, pa čak i izgled - pomislih, kad me trže njegov piskavi glas:

- Imamo. 25 eura noćenje. Plaćanje unaprijed!

- Sa doručkom ili bez? - nisam se trudio da sakrijem sarkazam.

- Sa doručkom - mrzovoljno odgovori gazda i ode za šank.

Začudo. soba je bila čista i uredna. Na krevetu su bila složena dva peškira. Kupatilo je bilo malo, ali takođe veoma čisto.

- Zato kladionice dobro rade - pomislih - očekivao sam sobu u stilu kafane. Da sam se kladio, izgubio bih.

Nasmijah se glasno. Pomislih da se odavno nisam smijao. Jednostavno, takav sam bio od malena. Zvali se me Čudak. Nijesam volio druženja i prijateljstva. Volio sam knjige i sport. Čak sam i na utakmice išao sam. Nervirala me bučna gomila. Neukusni komentari, psovanje i neuspjeli pokušaji da se bude duhovit. Navijačima to obično nije polazilo za rukom. Doduše, jednom na poluvremenu u Nikšiću, Sutjeska je gubila sa 0:1, a navijači su počeli da pjevaju: „Biće

bolje, biće 0:3!” To mi je bilo mnogo simpatično, i često, kad nešto ne bih uspio, a to se dešavalo mnogo puta, sam sebi sam govorio: „Biće bolje, biće 0:3!“

Istuširao sam se, legao i iz torbe izvadio Šekspirovu „Buru“ od koje se nikad nisam odvajao. Fascinirao me je Prospero. Nijesam mogao dokučiti šta je Šekspir htio da nam poruči preko ovog lika. Čitajući, lagano sam utonuo u san. Probudio me je prozor koji se otvorio. U sobi je bilo neobično hladno. Pogledah na sat. Ponoć i 3 minuta. I tad vidjeh da pored prozora stoji djevojka u bijelom. Više sam bio iznenađen, no uplašen.

- Ko si ti, šta radiš ovdje? - upitah namjerno nešto oštrijim glasom.

- Dragane, zar me ne prepoznaješ? - tiho je rekla.

Melodičnost glasa odvela me daleko i navela da je prepoznam:

- Ferida!? - uzviknuh, a ona klimnu glavom.

Koleginica sa faksa. Studirali smo književnost. Bila je tiha, skromna i neprimjetna. Napustila je fakultet, čuli smo da se udala. Posljednje što sam saznao o njoj bilo je iz novina: jednog dana je nestala i niko nije znao šta joj se desilo.

Cio Bihor tragao je za njom, ali ni traga ni glasa. Sjećam se da su novine pisale o svemu, a onda se sve utišalo. Slučaj je ostao otvoren. I sad, odjednom, pojavila se u sobi drumske kafane, u ponoć?

- Ferida, pa otkud ti? Čuo sam da si nestala. Svi su te tražili. I sad nakon desetak godina, ti se pojavljuješ, ovdje u ovoj nedođiji!?

- Nisam nestala. Moj muž, Džara, vlasnik ove kafane, me je ubio - tiho je rekla, a ja sam zaprepašćeno zurio u nju, dok mi je u mozgu brujala riječ „ubio“. Nikako nisam mogao da povežem stvari.

- Čekaj, šta pričaš! Kako ubio? Pa, evo stojiš ovdje! Ništa te ne razumijem - gotovo ljutito sam odbrusio.

- Ni ja ne razumijem mnogo toga. Muž me je stalno tukao, jer je bio ljubomoran. Bez razloga, naravno. Ali, sa njim se nije moglo razgovarati. Jedne večeri sam mu rekla da ga napuštam, jer ne mogu to više da trpim. Istukao me je i zadavio. Ovo što vidiš je samo moja duša, tijelo mi je zakopano ispod onog drveta, ispod kuće, ka rijeci...

Užasnut, uhvatih se za glavu. Ruke su mi drhtale. Tijelo mi je drhtalo. Spustih ruke, pogledah ka Feridi, kad tamo ni traga od nje.

Prozor je i dalje bio otvoren. Poskočih i brzo ga zatvorih. Ali, neugodan osjećaj me nije napuštao. Šta je ovo bilo, nikako nisam mogao da shvatim. Razmišljao sam grozničavo. Možda je bio san. Ali, sve je djelovalo tako stvarno. U krevet mi se nije vraćalo. Jedna misao počela mi je zvoniti u glavi.

- Ne! Nikako! Nisam lud. Neću! - govorio sam sam sebi. Ali, znao sam da hoću. Jednostavno moram. Obukao sam se i tiho izašao ispred. U kafani nije bilo nikog. Vrata su bila otključana i ja stigoh u dvorište. Iza kafane se nalazila šupa. Uđoh i brzo nađoh što sam tražio. Pijuk i ašov. Začudila me je hladnokrvnost i preciznost koja me nikad nije krasila. Krenuh ka rijeci. Vidio sam usamljeno drvo. Dođoh i počeh odlučno da kopam ispod drveta. Kopao sam, kopao i napokon pijuk udari o nešto drveno. Raščistio sam zemlju kao lud. Vidim, neka stara drvena vrata. Brzo ih sklonih i ukočih se. U zemlji je ležala Ferida. Oči su joj bile sklopljene, blijedo lice imalo je spokojan izgled. Uto čuh lomljivu grančica iza mene. Okrenuh se i ugledah siluetu čovjeka sa visoko podignutom sjekiroom iznad glave.

Od tada ne znam je li sve bilo san ili java, ali me danas drugi vozažu i pri hodanju pridržavaju.